

**Gebedsviering OASE t.g.v. 85ste verjaardag van Huub Oosterhuis op 1 november
13 oktober 2018 - Thema: "Dichter bij God."**

Voorgangers: Wim van Herk & Piet Lahaye

Paaskaars is al aangestoken.

Woord van welkom en inleiding.

Dit huis vol mensen -
Weet jij wie het zijn?
Ik mag het hopen.
Heb jij ons geteld,
Ken jij ons bij name?
Dan ben je de enige.

Hartelijk welkom allemaal: u die een vaste Oase-ganger bent en u die hier voor het eerst bent om sfeer te proeven. Fijn dat u er allemaal bent.

Moge God aanwezig zijn
als scheppende en herscheppende geestkracht
nu wij hier bijeen zijn
in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Vanavond vieren we een beetje de 85ste verjaardag van Hubertus Gerardus Josephus Henricus Oosterhuis, roepnaam: Huub, ook wel genoemd: "Priester in spijkerpak," "De paus van Amsterdam" en "De priester van het protest."

Hij is theoloog, voormalig priester, ex-jezuïet en dichter. Dichter bij God.

De God die hij ziet, soms even, aan Wiens bestaan hij soms twijfelt. Maar zo dicht bij God staat dat hij in zulke mooie bewoordingen over God spreekt en schrijft dat je daardoor dichter bij God komt.

Een God die liefde is, die ons leert dat we recht moeten doen aan de ont-rechten. God is solidariteit, voor je naasten opkomen. "Heb je naaste lief, want die is als jij. Van deze liefde hangt de wereld af."

Zo kunnen wij ons verwonderen over wat nieuw is, onbekend. Opgaan in dat wat er is, zonder ons zorgen te maken over het volgende moment. Ons toevertrouwen aan alles wat er gebeurt.

Met zachtheid leren kijken naar de ander en naar onszelf.

Wek mijn zachtheid weer
geef mij terug de ogen van een kind
dat ik zie wat is
en mij toevertrouw
en het licht niet haat.

Pianist speelt melodie van NLB 925 "Wek mijn zachtheid weer."

Oasekaars wordt aangestoken

Openingslied: GvL 568 "Zomaar een dak boven wat hoofden."

Gebed (uit: "In het voorbijgaan," Huub Oosterhuis).

Bij U, ik ben
altijd bij U.

Gij houdt mij vast,
Uw hand in mijn hand.

**Alles zult Gij
ten goede leiden.
Gij voert mij mee
in uw raadsbesluit.**

Wat is de hemel
voor mij zonder U.
Wat moet ik op aarde
als Gij niet bestaat?

**Gij zijt mijn rots,
mijn God, de toekomst
die op mij wacht.**

Ver weg van U,
is het geen leven.

Vredeskaars wordt aangestoken

Gebed om vrede.

Overal zijt Gij onzichtbaar gegeven,
sprekend nabij, de stilte verwacht U,
mensen bestaan U, zien en beleven U.
Mensen van vlees, van licht en gesteente,
hard en van bloed, een vloed niet te stelpen,
mensen uw volk, uw stad hier op aarde.
Aarde is al wat wij zijn, wat wij maken,
Adem ons open, maak ons uw aarde,
Uw nieuwe hemel, vrede op aarde.

(uit: "Bid om vrede," Huub Oosterhuis)

Vredeswens.

Wensen wij elkaar vrede en alle goeds.

Vredeslied (naar Jesaja 65). "Dat een nieuwe wereld komen zal."
Tekst Huub Oosterhuis, muziek Antoine Oomen.

**Dat een nieuwe wereld komen zal
waar brood genoeg en water stroomt voor allen.**

**Daar bouwen wij veilige buurten
wonen dooreen in wijken van vrede
in schaduw van bomen.**

**Geen kinderen zullen daar sterven
oude mensen maken hun dagen vol
en jonge mensen zullen daar pas op**

hun honderdste sterven.

**Wij zullen niet voor de leegte zwoegen,
geen kinderen baren voor de verschrikking.**

De wolf en het lam zullen weiden tezamen: wij leren de oorlog af.

Eerste lezing: Psalm 90 (in een bewerking door Huub Oosterhuis).

Een veilige toevlucht zijt Gij,
altijd geweest, van geslacht op geslacht.
De bergen stonden nog niet
de aarde lag nog in weeën
er was nog niemand geboren.
Maar toen al, eeuwigheid nu,
waart Gij de enige ware,
en zo zal het blijven.

Gij doet het menskenkind tot stof vergaan.
Gij zegt: ga jij, kind van Adam.
Duizend jaren zijn in uw ogen
als de dag van gisteren, weg,
als een seconde van waken.
Gij vaagt ons uit als een droom in de morgen,
wij zijn het gras dat 's morgens bloeit
maar 's avonds is het verdord.

Gij laait, als een verterend vuur
Gij houdt ons tegen uw licht,
al het intieme doorziet Gij.
Uw hartstocht is ons te machtig,
wij durven niet met U gaan,
Gij verblindt ons – temper uw Aanschijn
onze adem houdt U niet bij
Gij zijt te veel voor één leven.

Zeventig jaren zijn onze dagen,
als wij sterk zijn tachtig.
Het meeste is zwoegen en pijn
en plotseling vliegen wij heen.
Is dat ontferming, liefde en trouw?
Geef antwoord, stormende god.
Ik tel mijn dagen – hoe lang nog?
Ik wil een wijs en vredig hart.

Hoelang nog wachten op antwoord,
onvoorspelbaar Grote Liefde.
Ik wil wakker worden in de morgen
en weten dat jij bestaat.
Ik wil gelukkig zijn met jou, iedere dag, nooit meer niet.

Maak mij evenveel dagen gelukkig
als ik ongelukkig geweest ben

jarenlang, zonder jou.

Doe mij weten: omvat uw ontferming
ook onze kinderen – hoe werkt dat?

Jij, enige ware, geef kracht en bestemming
aan de werken van onze handen.

Lied: GvL 570 “Zo vriendelijk en veilig als het licht.”

**Zo vriendelijk en veilig als het licht
zoals een mantel om mij heen geslagen
zo is mijn God, ik zoek zijn aangezicht
ik roep zijn naam, bestorm hem met mijn vragen,
dat Hij mij maakt, dat Hij mijn wezen richt.
Wil mij behoeden en op handen dragen.**

**Want waar ben ik, als Gij niet wijd en zijd
waakt over mij en over al mijn gangen.
Wie zou ik worden, waart Gij niet bereid
om, als ik val, mij telkens op te vangen.
Ik leef niet echt, als Gij niet met mij zijt.
Ik moet in lief en leed naar U verlangen.**

**Spreekt Gij het woord dat mij vertroosting geeft,
dat mij bevrijdt, en opneemt in uw vrede.
Ontsteek die vreugde die geen einde heeft,
wil alle liefde aan uw zoon besteden.
Weest Gij vandaag mijn brood, zowaar Gij leeft -
Gij zijt toch zelf de ziel van mijn gebeden.**

Tweede lezing: “Ken je mij?” (naar psalm 139), gezongen door Trijntje Oosterhuis.

Refrein:

Ken je mij? Wie ken je dan?
Weet jij mij beter dan ik?
Ken je mij? Wie ben ik dan?
Weet jij mij beter dan ik?

Ogen die door de zon heen kijken
zoekend naar de plek waar ik woon.
Ben jij beeldspraak voor iemand
die aardig is, of onmetelijk ver,
die niet staat en niet valt
en niet voelt als ik,
niet koud en hooghartig?

Refrein:

Hier is de plek waar ik woon
een stoel op het water,
een raam waarlangs het opklarend weer
of het vallende duister voorbij vaart.

Heb je geroepen? Hier ben ik.

Refrein:

Ik zou een woord willen spreken
dat waar en van mij is,
dat draagt wie ik ben,
dat het houdt.

Ik zou een woord willen spreken
dat rechtop staat als mens die mij aankijkt en zegt
ik ben jouw zuiverste zelf,
Vrees niet, versta mij, ik ben, ik ben

Refrein:

Ben jij de enige voor wiens ogen
niet is verborgen van mijn naaktheid,
kan jij het hebben,
als niemand anders,
dat ik geen licht geef, niet warm ben,
dat ik niet mooi ben, niet veel,
dat geen bron ontspringt
in mijn diepte,
dat ik alleen dit gezicht heb,
geen ander.

Ben ik door jou, zonder schaamte,
gezien, genomen,
door niemand minder?
Zou dat niet veel teveel waar zijn?

Refrein:

Acclamatie: "Groter dan ons hart."

Gij die geroepen hebt "licht", en het licht werd geboren
en het was goed, het werd avond en morgen, tot op vandaag.
Gij die geroepen hebt "o mens", en wij werden geboren.
Gij die mijn leven zo geleid hebt tot hiertoe dat ik nog leef.

**Refrein: Omdat Gij het zijt, groter dan ons hart
die mij hebt gezien, eer ik werd geboren.**

Gij die liefde zijt, diep als de zee
flitsend als weerlicht, sterker dan de dood,
laat niet verloren gaan één menskind.

Gij die geen naam vergeet, geen mens veracht,
laat niet de dood die alles scheidt en leeg maakt,
laat niet de tweede dood over ons komen.

**Refrein: Omdat Gij het zijt, groter dan ons hart
die mij hebt gezien, eer ik werd geboren.**

Voor allen die gekruisigd worden, wees niet niemand.
Wees een toekomst ongezien.

Voor mensen die van U verlaten zijn,
voor allen die hun lot niet kunnen dragen,
voor hen die weerloos zijn in de handen van de mensen.

Voor uw naamgenoten in ons midden:
vluchtelingen, vreemden, wees niet niemand.

Voor hen die kracht uitstralen, liefde geven, recht doen,
dat zij staande blijven in ons midden.

**Refrein: Omdat Gij het zijt, groter dan ons hart
die mij hebt gezien, eer ik werd geboren.**

Gij die tegen alle schijnbaar noodlot in, ons vasthoudt.
Gij die vreugde schept in mensen,

Gij die het woord tot ons gesproken hebt dat onze ziel vervult,
laat ons niet leeg en verloren en zonder uitzicht,
doe ons opengaan voor het visioen van vrede
dat sinds mensenheugenis ons roept.

**Refrein: Omdat Gij het zijt, groter dan ons hart
die mij hebt gezien, eer ik werd geboren.**

Verhaast de dag van uw gerechtigheid,
zie het niet langer aan
dat her en der in deze wereld mensen gemarteld worden, kinderen gedood;
dat wij de aarde schenden en elkaar het licht ontroven.
Zoals een hert reikhalst naar levend water,
doe ons zo verlangen naar de dag dat wij
nu nog verdeelde mensen, - in uw stad verzameld zijn-
in U verenigd en voltooid, in U vereeuwigd.

Gedenk uw mensen,
dat zij niet vergeefs geboren zijn.

**Refrein: Omdat Gij het zijt, groter dan ons hart
die mij hebt gezien, eer ik werd geboren.**

Levend woord

Lieve mensen,

1.

Huub Oosterhuis werd niet in stilte geboren.. Daarover vertelt hij: "Ik ben geboren op 1 november, Allerheiligen, in het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis in Amsterdam, in 1933, het Hitlerjaar. Het was één uur 's nachts en het onweerde. Mijn vader zei altijd op mijn verjaardag: 'Daar kwam hij aan, onder donder en bliksem.' "

Over zijn vader, met wie hij in zijn puberteit knallende ruzies had, schrijft Huub Oosterhuis: "Mijn vader was een vrolijke man, die het geloof niet zo nauw nam. Hij ging naar de kerk omdat hij

organist was. Mijn moeder was heel gereformeerd; ze vond dat wij iedere zondag twee keer naar de kerk moesten. Van mijn opa en oma, waar we als kinderen veel kwamen, leerden we veel meer het blijde geloof. Dat wij mensen weliswaar zondig zijn, maar dat Jezus is gestorven voor onze zonden en ons vrijgekocht heeft door zijn bloed. En we zongen uit volle borst de liederen van Johannes de Heer bij het harmonium.”

2.

Als kind zette hij wel eens een theemuts op zijn hoofd en vroeg dan aan zijn moeder: “Hoe oud moet je zijn om priester te worden?” “Vierentwintig,” zei ze.

“Vierentwintig priester, vijftientwintig pastoor, zesentwintig deken, zevenentwintig bisschop, achtentwintig paus.”

“Wat verbeeld jij je wel?” zei ze. Ze vond het hoogmoed, of zoiets.

3.

Hoewel hij twijfelde, onder andere omdat hij naar kinderen verlangde, trad hij in bij de Jezuïeten en werd priester. Al tijdens zijn studententijd schreef hij liederen, om liturgische teksten dichterbij de kerkgangers te brengen. Hij beschouwde dat als een opdracht, als een roeping.

In Amsterdam sloot hij zich aan bij de door pater Jan van Kilsdonk in 1960 opgezette Studenteneklesia. In de periode 1966-1970, vlak na het Tweede Vaticaans Concilie, dacht bijna iedereen, ook de Nederlandse bisschoppen, dat het celibaat binnen een bestek van enkele jaren afgeschaft zou worden. Maar het liep anders. Huub Oosterhuis werd uit de Jezuïetenorde gezet en hij trad uit. Enkele jaren later trouwde hij met de veel jongere Josefien Melief. Ze kregen twee kinderen, Tjeerd Pieter, in 1971, en Trijntje. Het huwelijk hield geen stand.

4.

Eind jaren negentig was hij de ‘vader van’ en raakte een beetje in de vergetelheid. Maar in 2002 was er een ‘comeback’ toen hij preekte tijdens de uitvaart van prins Claus, met wie hij al jaren een vriendschap onderhield. Prins Claus werd getypeerd als: “Deze blanke, zwarte blanke, oudere broer van miljoenen, deze geboren koning.” Maar de preek ging ook over solidariteit.

5.

Zestig jaar geleden schreef hij zijn eerste “liedje”: “Zolang er mensen zijn op aarde”. Tien jaar geleden waren het al meer dan 600 liederen die uit zijn pen vloeiden. Ze werden vertaald in het Duits, Frans en Engels en worden gezongen tot in de Verenigde Staten.

Oosterhuis is de dichter van het visioen. Een visioen van een wereld waarin recht en gerechtigheid worden gedaan. “We zijn zelf verantwoordelijk voor hoe het er op onze wereld aan toe gaat. We worden uitgedaagd om aan dat visioen gestalte te geven.” Tegen alles in te zeggen: “En toch.”

6.

Ruim vijftig jaar geleden liep ik in een sloppenwijk van Port-au-Prince op Haïti. Te midden van de grootste armoede stond een huis waarop met grote letters geschilderd was: “Le Nouveau Monde”, “de Nieuwe Wereld”. Zo werd Haïti door Columbus genoemd toen hij daar in 1492 landde. Hij was ervan overtuigd dat hij een Nieuwe Wereld had ontsloten.

Ik zag het als een teken van hoop, als een visioen. “Dat een nieuwe wereld komen zal”, een wereld waarin geen armoede meer is op Haïti, geen berovingen, geen moorden, geen negatief reisadvies. “Waar veilige buurten zijn en wijken van vrede. Waar brood genoeg is en water voor allen.”

Een wereld waar geen aardbeving meer zal zijn op Sulawesi, geen alles verwoestende vloedgolf.

7.

Een aantal boeken van Huub Oosterhuis kwam uit in de zeventiger jaren: “In het voorbijgaan”, “Zien/soms even”, “Hoe ver is de nacht.” In die tijd zat ik op de Sociale Academie en werkte in het

Opbouwwerk en het Vormingswerk. Probeerde samen met de mensen hun kansen te vergroten op goed onderwijs en verbetering van hun leefomstandigheden.

Ik werd geïnspireerd door het boek van Huub Oosterhuis "Mensen voor dag en dauw: toekomstmensen, messiaanse mensen." "Zij zijn geladen met kracht als de opgaande zon," zegt een Joodse spreuk.

In de stille nachtelijke uren sprak ik cassettebandjes in met gedichten van Huub Oosterhuis die mij het meeste raakten.

Ik las ze voor en we zongen ze tijdens de Pax-Christivoettochten in Den Bosch en Almelo waar ik groepen begeleidde.

Later, in 1985, ontstond de Acht Mei Beweging en ging ik ieder jaar naar de Manifestatie waarvan de viering altijd werd afgesloten met het "Lied van de steppe".

Veel liederen zijn me bijgebleven door de aansprekende melodieën van onder andere Bernard Huijbers, Tom Löwenthal en Antoine Oomen. Als ik de Dominicuskerk in Amsterdam binnenloop en een lied van Huub Oosterhuis wordt gezongen, heb ik het gevoel dat ik in een warm bad stap.

8.

Ook Oosterhuis' bewerkingen van de psalmen spreken me aan. Ze zijn verbonden met herinneringen. Iedere Oudejaarsavond gingen we naar de gereformeerde kerk in Amsterdam, waar wij het jaar afsloten. Als wij weer thuis waren, nam mijn vader, gekleed in een zwart pak als hij ouderling van dienst was geweest, de Bijbel en las psalm 90 voor. "Leer ons zo onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen." En: "Heer, Gij zijt ons een toevlucht geweest van geslacht tot geslacht."

Dat is wat Paulus schrijft in de brief aan de Romeinen.

"Uit deze zekerheid leef ik:
geen dood en geen leven,
geen engelen en geen demonen,
geen nu,
geen toekomst,
geen regime,
geen ruimte boven ons,
geen afgrond

niets en niemand is bij machte
ons te scheiden van de liefde
waarmee Hij ons omringt
in de Messias, Jezus
onze Heer."

Romeinen 8: 38-39

Voorals psalm 139 is mij dierbaar. "Met al mijn wegen zijt Gij vertrouwd." Je kan dat gevoel vergelijken met wat je soms meemaakt in je relatie of in een goede vriendschap. De ander kent je zo goed en ziet zo goed wat je doormaakt, dat hij of zij al aan een half woord genoeg heeft. Daardoor voel je dat de ander je echt ziet en je accepteert. En op zo'n moment voel je hoeveel iemand om je geeft en hoe vertrouwd iemand is met jou, ook met je minder-mooie kanten.

Wanneer mensen getroffen worden door het verlies van gezondheid of van een dierbare en de hemel bestormen met vragen naar het "waarom", worden ze soms geraakt door een tekst, een lied van Huub Oosterhuis. Ze krijgen geen antwoord, maar wel troost en komen een stukje dichterbij God.

Omdat God 'Ik' zegt, kun je Hem noemen: 'Jij die mij als geen ander kent' en 'Jij die mij ik maakt.' In zijn onvoorwaardelijke liefde laat God ons vrij. Hij maakt van ons ruimtevaarders. Hij dwingt niet, maar lokt. Laat ons vliegen in alle vrijheid, maar is altijd aanwezig om ons op te vangen.

“Die mij droeg op adelaarsvleugels,
die mij hebt geworpen in de ruimte
en als ik krijsend viel,
mij ondervangen met uw wieken en weer opgegooid
totdat ik vliegen kon op eigen kracht.”

Huub Oosterhuis, (naar Deuteronomium 32 : 11-12)

Amen.

Bron: Marc van Dijk, *De paus van Amsterdam. Biografie van Huub Oosterhuis*

Stilte.

Lied: GvL 594 “Die mij droeg op adelaarsvleugels.”

Geloofsbelijdenis (Huub Oosterhuis).

Ik geloof in de God van Liefde en Leven, die vreugde vindt in mens en dier, bloem en gewas.
Die zorgzaam is en ruimte van liefde maakt en die oog en oor heeft voor het kleinste.
Die met ons gelooft in ieder nieuw begin en in elke stap van ons om ons leven vorm te geven,
iedere dag opnieuw

**Ik geloof in Jezus, die mij laat zien wie God is en wie en wat wij als mens kunnen zijn.
Dan gaat de hemel open en stroomt de liefde weer vrij tussen ons als een oneindige dans.**

Ik geloof in de heilzame Geest, die zich onverwacht openbaart in de vreugde van mensen die
ons onzichtbaar steunt Ik geloof dat die Geest in mij woont.

**Ik geloof in een gemeenschap van mensen die oprecht en open elkaar ontmoeten en
begroeten. Dat zij het leven vieren, hun mens-zijn delen, met hun eigen wijs, in
dankbaarheid aan de Bron van Liefde en Leven. Amen**

Lied: GvL 639 “Van grond en vuur.”

Collecte en muzikaal intermezzo: “Gij die het sprakeloze bidden hoort.” (gezongen door Jeroen).

Gij die het sprakeloze bidden hoort
achter de woorden die wij tot U roepen.
Gij die de mensen ziet als geen mens.
Gij die Uw woord in ons hebt neergelegd
in den beginne als een bron van weten.
Gij die ons hebt geschapen naar U toe.
Wek onze kracht, vuur onze hartstocht aan,
heradem ons dat wij in U volharden.
Doe lichten over ons Uw lieve naam.

Voorbeden: naar Huub Oosterhuis, “Bid om vrede”, p. 116v.).

Kyrië eleison. Kyrë eleison. (nr. 12 van Taizé).

Laten wij bidden voor deze wereld die groot en onafzienbaar is een samenleving van
miljarden mensen kranten en media vol wereldnieuws. Dat ons niet de vrees bekruipt om

alles bij het oude te laten maar dat wij moedig blijven dromen van vrede en gerechtigheid voor allen. Laat ons zingend bidden:

Kyrië eleison. Kyrië eleison

Voor de kleine wereld om ons heen de mensen die bij ons horen en ons dierbaar zijn. Dat zij op onze zorg kunnen rekenen en dat wij op hen mogen aangewezen blijven.

Voor de kerk van God in deze wereld, voor allen die zich geroepen weten het evangelie te beleven. Dat wij een levendige stem blijven die oproept en beleeft wat wij verkondigen en Gods hoopvolle toekomst herinneren aan allen die in het duister zijn.

In stilte bidden we voor wat ons ten diepste bezighoudt. (...)

Wij bidden voor hen die geschreven staan in het intentieboek.

Wie dat wil kan naar voren komen om een lichtje aan te steken.(...)
Het lichtje van de maand gaat naar:

Laat ons zingend bidden:

Kyrië eleison. Kyrië eleison.

Onze Vader (Huub Oosterhuis). Gezongen.

**Onze Vader verborgen,
uw Naam worde zichtbaar in ons,
uw koninkrijk kome op aarde
uw wil geschiede, een wereld
met bomen tot in de hemel,
waar water schoonheid en brood
gerechtigheid is en genade -
waar vrede niet hoeft bevochten,
waar troost en vergeving is
en mensen spreken als mensen
waar kinderen helder en jong zijn,
dieren niet worden gepijnigd
nooit één mens meer gemarteld,
niet één mens meer geknecht.
Doof de hel in ons hoofd,
leg uw hand op ons hart
breek het ijzer met handen
breek de macht van het kwaad.
Van U is de toekomst
kome wat komt.**

Brood voor onderweg.

Soms breekt uw licht in mensen door
onstuitbaar
zoals een kind geboren wordt.

Gedenk de mens
die wordt genoemd
uw kind
uw koninkrijk,
uw licht
geen duisternis
heeft ooit hem
overmeesterd.

Gedenk ons
die als hij geboren zijn
eens en voorgoed
die uit zijn mond
uw naam hebben gehoord

die moeten leven in de schaduw
van de dood
hem achterna.

(Mandjes pakken en zeggen: "Brood voor onderweg.")

Moge het delen van dit brood
ons sterken in de hoop
dat een nieuwe wereld komen zal
waar brood en recht en liefde is
genoeg voor allen.

(We geven een stukje brood aan degene van wie wij een maandje hebben ontvangen).

Pianist speelt onderwijl melodie van "Soms breekt uw licht".

Slotgedachte.

Gij die weet wat in mensen omgaat
aan hoop en twijfel, drift, plezier, onzekerheid.
Gij die ons denken peilt
en ieder woord naar waarheid schat
en wat onzegbaar onmiddellijk verstaat.
Gij toetst ons hart
en gij zijt groter dan ons hart.
Op elk van ons houdt Gij uw oog gericht.
En niemand, of hij heeft een naam bij U.
En niemand valt of hij valt in uw handen
en niemand leeft of hij leeft naar U toe.

Zegenbede,

Gezegend mensen die goed zijn,
de hand die niet slaat,
de mond die niet verraadt,
de vriend die zijn vriend
niet verloochent.

Gezegend zij de vrouw voor de man
en de man voor de vrouw,
en oud voor jong en sterk voor zwak.

Gezegend wie, door angst gelouterd,
aan de dood voorbij,
leven in licht, opnieuw geboren.

Gezegend de onzienlijke,
gezegend de verborgene,
gezegend de levende,
dag liefde die dorstig maakt,
licht dat ziende maakt.

In dat licht gaat wij met de liefde van God in ons hart naar de plaats die God voor ons
bestemd heeft onder de zegen van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.

Slotlied: GvL 591 “De steppe zal bloeien.”

Bij het verlaten van de kerkzaal luisteren we naar: “Licht en stem” (draaiorgel).